

Jytte laa under alt dette oppe i Sengen med Haanden over Øjnene. Hun var vaagnet ved Lyden af Torbens Stemme, havde ogsaa i nogen Tid siddet oprejst og lyttet; men Ordene var løbet sammen for hende, og hun havde maattet opgive at faa noget at vide om, hvorledes Moderen indfrie det Løfte, hun om Natten havde givet hende.

Til Gengæld søgte hun at komme paa det rene med, hvad der foregik inde i hende selv; og hun var forundret, næsten forfærdet over sin Ro. Hun følte ingen Samvittighedsnag. Tværtimod, — det var med en uendelig Befrielse, hun tænkte paa, at alt nu vilde blive sagt. De sidste Dages mange oprivende Hændelser, den Sjælenød, hun denne Nat havde været ude i, stod nu for hende som vilde Feberfantasier. Hun følte sig tilmode som en Søvngängerske, der ved et lykkeligt Tilfælde er vaagnet op netop i det Øjeblik, da hun skulde til at vandre ud over Husenes Tage for at styrte ned paa Jorden og tage en anden med sig i det dræbende Fald.

Da hun hørte, at de rejste sig dernede, tænkte hun: „Nu veed han det altsaa!“ — Lidt efter gik han. — Hun hørte nok, at Moderen fulgte ham ned gennem Haven, forundredes ogsaa lidt over det, men var i dette Øjeblik altfor optaget af at følge Lyden af hans Skridt.

Da de forsvandt — for bestandig forsvandt — løb hendes Hjerte over, og hun sendte ham i Tankerne sit ømmeste Farvel. Men ikke et Øjeblik ønskede hun at kunne kalde ham tilbage. Nu skulde han atter leve i hendes Erindring som et smukt Minde, og saa-